

Liefdesles

Renée Vervoorn &
Hermelijn van der Meijden

Liefdesles

Een onthutsende roman over
leugens en de liefde

TRUTH DARE

EERLIJKE BOEKEN MET LEF

© 2008 Renée Vervoorn, Hermelijn van der Meijden en
Truth & Dare / FMB uitgevers, Amsterdam

*Truth & Dare is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: De Weijer Design
Foto voorzijde omslag: Andreas Rosenkranz / Arcangel Images
Auteursfoto: Edwin Smulders
Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978 90 499 9879 0

NUR 300

www.truthanddare.nl

www.fmbuitgevers.nl

De voorvallen en karakters in dit boek zijn deels losjes gebaseerd op de werkelijkheid, deels verzonnen door de auteurs. Personages, namen, lokaties en gebeurtenissen zijn dusdanig veranderd dat auteurs en uitgever ervan uitgaan dat binnen de mogelijkheden van het fictieve verhaal schade aan derden, van welke aard dan ook, is voorkomen.

Voor Lisa

Over precies drie uur ben ik mevrouw Leslie de Suza... Nog maar drie uur te gaan. Dan ben ik de echtgenote van mijn droomman: de zeer aantrekkelijke en buitengewoon succesvolle zakenman Laurens de Suza. Ik heb een knoop in mijn maag. *Ik zie ertegen op.* Ik voel het en denk het en wil er niks van weten. *Stel je niet aan.*

Ik observeer mezelf in de spiegel. Draai mijn hoofd naar links en rechts. Manon houdt er nog een spiegel bij. Perfect! Beeldschoon en supervrouwelijk. En ondanks de laag make-up heel natuurlijk.

Ik maak mijn ogen groter en tuit mijn lippen. Er ontbreekt nog iets. Ik wéét hoe ik er op topdagen uitzie; anders. Ik trek mijn wenkbrauwen op. Wat een mat gezicht! Komt natuurlijk omdat ik moe ben. Logisch. We hebben zulke hectische weken achter de rug. Of zou ik misschien...? Ik durf het bijna niet te denken, het past echt niet in mijn planning. Maar ik ben al twee weken over tijd. *Ik vind alles best. Als het maar niet vandaag doorbreekt.*

Even hou ik mijn adem in, stop met knippen en blijf doodstil zitten. Dat is grappig. Net een wassen beeld. Ik bevries de glimlach op mijn gezicht. Mijn hoofd kan nog ietsje schever. Ja. Goede pose. Ze kunnen me zo in Madame Tussauds zetten. Raar eigenlijk, dat je er vanbuiten zo onbewogen uit kunt zien, terwijl het vanbinnen een chaos is. Zou iedereen die op het punt staat om te gaan trouwen zo onzeker zijn als ik? De discussie in mijn hoofd houdt maar aan.

Stel dat hij er niet is...?

Maak je niet druk.

Jawel. Hij komt niet.

Doe niet zo stom.

Ik heb hem anders nog niet gehoord. Ik hoor iedereen, behalve hem.

Er is echt geen reden om zo onzeker te doen.

Wil ik dit wel?

Mijn oren suizen. Ik vraag Manon om een aspirientje en een glas water. Zouden het hormonen zijn?

‘Ogen dicht.’ Nicky haalt de poederkwast nog eenmaal over mijn gezicht. Mijn moeder, gekleed in een elegant grijs met roze ensemble, komt binnen om te vragen of we zover zijn. Mijn klamme handen veeg ik af aan een handdoek en ik probeer mijn oppervlakkige ademhaling onder controle te krijgen. Manon bukt zich om me te omhelzen en fluistert in mijn oor: ‘Ik hou van je. En ik zal er altijd voor je zijn.’ Nicky geeft me een zoen op mijn hand en zegt: ‘Mooi, hoor! Maar dat wist je al, hè? Geniet van je dag! En van je mooie man.’

Ik strijk mijn jurk glad, kom overeind, en zucht diep. ‘Jullie zijn schatten. Ik ben zo blij dat jullie er zijn!’

Ik hoop dat de herrie in mijn hoofd nog verdwijnt. Nog eenmaal kijk ik de logeerkamer van mijn ouderlijk huis rond. Het is zover: nu ga ik echt weg bij pap en mam. Mijn ogen gaan langs het schilderij van Helmantel aan de wand. De lijst moet afgestoft. Op mijn glas zit lippenstift. Ernaast liggen tissues met bruine vegen. Het gordijn bolt op.

De deurbel gaat. Het is Laurens, met de limousine. Een golf van opluchting gaat door me heen. Een seconde later voel ik schaamte over mijn angst van net. God, wat dom. Natuurlijk laat hij me niet zitten!

Camera’s flitsen als ik de deur open. Op de stoep hebben zich tientallen fotografen en journalisten verzameld en een televisieploeg. Laurens ziet er geweldig uit in zijn donkere kostuum, witte overhemd en roze stropdas. Blosjes stijgen naar mijn wangen. Wat hou ik zielsveel van die man. Ik wil écht mijn hart aan hem geven en mijn leven met hem delen, tot de dood ons scheidt.

Mijn aanstaande echtgenoot is ook ontroerd. Zijn ogen staan zacht. Hij heeft me lief. *Hij heeft me lief!* Hij geeft me een zoen en begeleidt me onder de rozenboog door, langs onze families, naar de witte trouwauto die klaarstaat. De chauffeur stapt uit om mijn deur te openen. ‘Leslie, Leslie! Een kus, een kus!’ roepen de fotografen.

Laurens pakt mijn middel en trekt me naar zich toe. Ik sla mijn armen om zijn hals. Zijn hart bonst tegen het mijne. ‘Prachtig! Nog een keer! Zo ja!’ Laurens geeft me weer een zoen en weer een, en zegt dan: ‘Dank u wel. Wilt u ons nu excuseren?’ Hij helpt me met mijn jurk, loopt om de auto heen en schuift naast me op de achterbank. Wanneer al onze gasten in de gereedstaande touringcar gestapt zijn, komt de limousine in beweging. Ik kijk trots opzij. Mijn sprookjesbruiloft is een feit.

Het is stil in de wagen. Laurens staart naar buiten, in gedachten verzonken. Hij ziet er een beetje verdrietig uit. Hij is vast met zijn oom bezig. Ik pak zijn hand en knijp er zacht in. Ik laat hem maar even.

Wat een rare bak eigenlijk... En wat is het hier koud! Laurens zei dat hij de allermooiste limo had geregeld.

Joh, snob! Je gaat trouwen. Het is vast een vergissing.

‘Sorry, schat, ik ben er niet helemaal bij. Maar het gaat zo wel weer over. Oké?’ *Zie je wel, niks aan de hand.* ‘Hier, doe je stola om. Het is een beetje fris.’ Zorgzaam als altijd.

Het giet als we aankomen bij het Muiderslot. Ik ben bevroren. Laurens en ik wachten met uitstappen tot alle gasten de bus uit zijn. ‘Ben je er klaar voor, mooierd?’ vraagt hij lief. Ik knik. Mijn keel zit dicht. Mijn benen zijn slap van de zenuwen. Hij steekt een paraplu op, pakt me bij de arm en samen hollen we naar binnen. Met één hand hou ik mijn jurk omhoog, met de andere zeul ik mijn loodzware bruidsboeket. *Wie bedenkt nou zoiets? Zo onhandig?* De stola heb ik onder mijn kin geklemd. Ik wiebel op mijn hakken. *Stel je voor dat je nu onderuitgaat.* De rode loper voor de ingang ligt er modderig bij.

De pers heeft zich al opgesteld. Via een rij fotografen en journalisten banen we ons een weg naar binnen. ‘Hoe voel je je?’ roepen ze.

‘Heel gelukkig en dankbaar!’ antwoord ik en geef Laurens een zacht kneepje in zijn hand.

‘Ja? Waarom?’

‘Waarom? Omdat ik zo verschrikkelijk veel van deze fantastische man hou!’ Ik kijk naar mijn grote liefde en weet dat ik straal. Laurens geeft me een knipoog.

‘En jij Laurens?’

‘Wat denk je? Hoe zou jij je voelen als je zo’n topvrouw ging trouwen?’ En hij voegt eraan toe: ‘Zullen we de interviews na de plechtigheid doen? Leslie en ik hebben nu even belangrijker zaken aan ons hoofd.’ Ze lachen.

Terwijl de gasten zich boven in de kapel installeren, heb ik vijf minuten met mijn vader. Hij pakt een stoel voor me. ‘Nou, lieverd, zo meteen ben je echt mijn kleine meisje niet meer.’ Zijn ogen zijn vochtig. ‘Maar ik ben heel blij dat je zo’n goeie kerel trouwt. Het is je gegund.’

‘Dankjewel, pap. Ik ben heel gelukkig. Ook omdat jullie zo blij met hem zijn. Dat vind ik echt belangrijk.’

‘Dat weet ik, schat. Weet dat ik je met een gerust hart aan hem overdraag.’

Ik voel een brok in mijn keel. ‘Echt?’ *Jullie hebben het ook zo verdiend! Eindelijk een normale schoonzoon. Geen idioot deze keer.*

‘Ja, echt. En ik wens jullie net zo’n fijn huwelijk als wij hebben.’

‘Ik heb nog nooit zo intens van iemand gehouden. En ik heb me nog nooit zo geliefd gevoeld...’

Mijn vader staat op, trekt me overeind en slaat zijn armen om me heen.

‘En ik hou ook van je. Voor altijd... Ga je mee?’

Ik pak zijn arm, hij legt zijn hand op de mijne en ik zie de aders op zijn huid. Hij trilt een beetje. Langzaam en in stilte lopen we de trap op naar de kapel. In het voorbijgaan tel ik de stenen treden. Ze zijn uitgesleten door de miljoenen voetstappen die er in de afgelopen eeuwen overheen zijn gegaan. Mijn hakken klinken hol onder het gewelf. Ik voel mijn hart. Ik ben kalm.

We blijven stilstaan in de deuropening van het kapelletje. Mensen draaien hun hoofden. Ik stel me voor wat zij zien: mooie vrouw, fantastisch figuur, peperdure, sexy designerjapon met open rug tot net boven de billen, een Montblanc-diadeem afgezet met diamanten en tot over haar oren verliefd. Het perfecte plaatje.

De ruimte is klein en intiem. Hij is helemaal vol. Mijn ogen gaan

over de gasten. Voorin, bij de ambtenaar van de burgerlijke stand, zitten onze getuigen: Manon en mijn lievelingsneefje Thijs van achttien, en Laurens' vader en halfbroer Frenkie. Ik zie mijn moeder, mijn tante Peggy en mijn lieve opa, en Laurens' stiefmoeder. Op de rijen erachter Jens, de vriend van Manon, en mijn andere beste vriendin Lara, samen met Jules. Rechts zie ik Marjolein, met haar collega's van Elite. En tegen de muur een aantal mensen die moeten staan.

We hadden toch precies voldoende zitplaatsen gereserveerd?

Wie zijn die mensen eigenlijk?

Het strijkorkest zet in. Ik kijk op naar mijn vader, die een kop boven me uitsteekt. Hij ziet er ernstig en statig uit. Hij neemt zijn taak serieus. Bij de eerste maten komt hij in beweging en trekt me zachtjes mee. Plechtig schrijden we richting Laurens en de ambtenaar van de burgerlijke stand, die allebei naast hun stoel staan. Ik concentreer me op mijn voetstappen en mijn ademhaling.

Als ik voor Laurens sta, ben ik iedereen om ons heen vergeten. Ik heb alleen maar oog voor hem: de man van mijn leven. De ambtenaar van de burgerlijke stand nodigt ons uit om plaats te nemen, kucht en begint zijn speech.

'Lief bruidspaar, vader en moeder van de bruid, vader en moeder van de bruidegom, geachte familie en vrienden, ik heet jullie van harte welkom in de prachtige kapel van het Muiderslot.' Hij zwijgt even en kijkt de zaal rond.

'Deze twee bijzondere mensen hier voor mij, Leslie en Laurens, kwamen mij vier weken geleden vragen of ik hen, in aanwezigheid van u allen, in de echt wilde verbinden. Ik heb ze, geheel volgens de verplichtingen van mijn ambt, eerst een aantal vragen gesteld, maar al snel wisten zij mij te overtuigen van hun diepe liefde voor elkaar. Mijn antwoord was dan ook volmondig: "Ja, ik wil!" De zaal lacht. Laurens draait even zijn hoofd. Zijn ogen twinkelen.

'Uiteraard vroeg ik mij af, en met mij ú wellicht ook: waarom zo'n haast? Jullie zijn immers beiden nog jong. Is dat nodig? Al na negen maanden? "Ja," zei Leslie, "ik weet zeker dat ik met deze man mijn leven wil delen." "Ja," zei ook Laurens, "voor mij geldt hetzelfde, maar

bovendien is mijn oom ernstig ziek en hij heeft misschien niet lang meer te leven.”

De ambtenaar van de burgerlijke stand kijkt Laurens aan en vraagt: ‘Waar zit je oom? Het draait vandaag tenslotte ook een klein beetje om hem!’

...

Er gaat een schok door de kapel. Het duizelt me even. Begrijp ik het goed? Bedoelt hij nou echt...? Wat een ongelooflijke blunder! Er valt een pijnlijke stilte. Ik kijk opzij. Laurens is bleek weggetrokken. Tranen staan in zijn ogen. ‘Hij is dood,’ zeg ik scherp. De man schrikt en bloost dieppaars. *Ik bel je toch niet voor niets! Sufferd!*

Ik pak Laurens’ hand en druk er zacht een kus op. Hij probeert te glimlachen. ‘Gaat-ie, schat? Of wil je even stoppen?’ Mijn lief schudt zijn hoofd.

‘Dames en heren, mijn excuses voor dit enorme misverstand... Ik heb er werkelijk geen woorden voor. Het spijt me verschrikkelijk... Uhm, waar was ik gebleven?’

Mijn hemel!

De ambtenaar zegt nog wat dingen over ons, die onsamenhangend klinken en waarvan ik maar weinig opvang. Ik verkeer half in shock.

‘Dames en heren, Leslie en Laurens, laten we overgaan tot het officiële gedeelte van deze plechtigheid... Geef elkaar de rechterhand, en bevestig de trouwgelofte die ik zo uitspreek met een kort en duidelijk “ja”’

De ambtenaar richt zich tot Laurens en zegt: ‘Laurens Leopold de Suza, neem jij Leslie Maria de Clerck tot je wettige echtgenote en beoef je voor haar te zorgen in voor- en tegenspoed?’ ‘Ja,’ zegt Laurens. Hij kijkt me diep in mijn ogen en lacht zijn mooie lach. Hij heeft zich gelukkig hervonden. Een heerlijke, intense kriebel baant zich een weg door mijn buik en ontploft in mijn hart. Mijn blik valt op mijn moeder. Ze ziet er dolgelukkig uit. *Dit is hem helemaal, toch, mam?*

De ambtenaar draait zich naar mij en vraagt: ‘Leslie Maria de Clerck, neem jij Laurens Leopold de Suza tot je wettige echtgenoot en beloof je voor hem te zorgen in voor- en tegenspoed?’

Nee! Nee! Nee! In mijn hoofd barst de hel los. Zo heftig dat ik ervan schrik. Het lijkt of alles om me heen tolt. *Nee! Nee! Niet doen!*

Weer komt mijn stralende moeder voorbij en ik denk aan het diner en het enorme feest vanavond. *Hoezo nee? Ze zien je aankomen! Ben je gek geworden!*

Ik kijk in de mooie ogen van Laurens. Ze beloven liefde, vertrouwen en een lang, gelukkig leven samen. ‘Ja,’ zeg ik. ‘Ja!’ Ik lach en huil tegelijk. ‘Ja!’

****

Een

‘De piloot heeft de daling ingezet. Wij verzoeken u vriendelijk uw stoelriemen vast te maken. Klap het tafeltje voor u in en zet de rug van uw stoel rechtop. Over twintig minuten landen we op Schiphol...’

Ik word wakker van de stem van de stewardess en kijk uit het raam. Onbewolkt. Zonnig. Onder ons de Noordzee en de rookpluimen van IJmuiden. Ik voel me brak. Hoofdpijn, droge mond, moe. Ik pak een spiegeltje uit mijn tas. Het valt nog mee. Best om aan te zien. Dat vindt de man naast me ook. Die geeft me een dikke knipoog. *Gatver!*

‘Blijft u zitten met uw stoelriemen vast, tot het vliegtuig tot stilstand is gekomen. Namens gezagvoerder Kok en zijn bemanning danken wij u voor uw keuze voor de KLM, en hopen u binnenkort weer te mogen verwelkomen aan boord van onze Boeing 777. Wij wensen u een prettige thuisreis en een fijne avond.’

Ik klap mijn spiegel dicht en zet mijn mobiel aan. Als mijn corpulente buurman zich na de landing in beweging heeft gezet, kan ik mijn handbagage uit de bagageruimte boven de stoelen pakken. Gelukkig zit ik vooraan in de eerste klas en kan dus snel van boord.

Ik moet rennen. Over twee uur begint het feest in de Jimmy Woo en ik moet me nog douchen en omkleden. Maar dat hoeft niet lang te duren. In mijn tas zit een waanzinnige top van Donna Karan. Extratje, overgehouden aan de shoot in New York.

In de taxi naar het centrum van Amsterdam doe ik mijn ogen weer dicht. Beelden van de afgelopen week schieten door mijn hoofd. Time Square, Central Park, de studio en die typische Française. Opvallend lichtgroene ogen had ze, waarmee ze dwars door me heen keek. Praten deed ze nauwelijks, alleen als ze iets wilde: ‘*Can you pass*

me the water? Met zo'n zwaar Frans accent. En tijdens het eten keek ze zo apart... afkeurend bijna. Nou ja, *sue me!* Ik eet een sandwich niet met bestek in veertig hapjes. Sterker nog: ik stórt me op het eten na vier uur zweten onder die lampen.

New York, dat duurde drie dagen, en daarvoor was ik in Barcelona. Niks aan; in één dag heen en weer. Afgelopen weekend stond ik in de bloedhitte op Bonaire voor de wintercollectie van een of ander stijf merk, en dan moet Marokko nu een week geleden zijn – pas één week! Marokko was super. Zulke indringende kleuren! Vanuit de taxi leek het wel Duizend-en-een-nacht, moet je nagaan als je ertussen loopt. Ik moet er zeker naar terug. Deze keer kon ik me nog net een uur in de hammam onder handen laten nemen en toen was de vrije tijd op.

'Hé wijffie, dat is dan vijftig euro,' zegt de taxichauffeur. Hij heeft zijn auto stilgezet op de gracht. Ik glimlach vluchtig en open mijn portemonnee. Eindelijk thuis. Godzijdank. Ik ga mijn appartement binnen, loop naar de keuken, kijk in de koelkast – leeg. Op de keukentafel staat een verwelkte bos bloemen en het ruikt niet heel fris. Vuilniszak vergeten. De lades van de kledingkast in mijn slaapkamer zijn allemaal opengetrokken, op het bed ligt een grote stapel wasgoed. *Kind, ruim je rotzooi toch eens op. Je huis is je visitekaartje. Help!* Mijn moeder heeft mijn hoofd overgenomen! Geïrriteerd zet ik de tegenaanval in. *Heb ik geen tijd voor gehad, door die spoedopdracht, en de schoonmaakster komt pas volgende week.* Ik trek de gordijnen open, duw de was opzij en val uitgeput op bed.

Ik sta in een grijs landschap. Voor me een rivier, daarachter een donker bos. Ik ben helemaal alleen. Ik moet het water over, maar heb geen flauw idee hoe. Plotseling word ik vastgegrepen. Mijn hart schiet in mijn keel. Een man fluistert in mijn oor: 'Jij bent zó klein, schatje, zo betekenisloos. Als ik doorduw breek ik al je botten.' Ik zie hem niet, maar ik weet gewoon dat het Glenn is. Happend naar adem schrik ik wakker.

Ik heb Glenn nu zeker een jaar niet meer gezien. En hij heeft me al een paar maanden niet gebeld. Zou ik dan eindelijk van die lul ver-

lost zijn? Ik hoop het van harte. Maar je weet het maar nooit met hem.

Het is schemerig in mijn kamer. Ik kijk opzij. De wekkerradio staat op 22:14 uur. Flarden van de droom hangen om me heen. Ik heb een vaag misselijk gevoel in mijn buik. Dan dringt tot me door waar ik ben en... Shit! Ik moet rennen. Ik had drie kwartier geleden al acte de présence moeten geven. Drie berichten op mijn mobiel: 'Waar blijf je?' Douche, rouge, Donna Karan, rokje en sandaaltjes, koelkast – nog steeds leeg – aspirine, blik in de spiegel en wegwezen. God, kom die mist in mijn hoofd alsjeblieft wegblazen!

Bij Jimmy Woo ligt de rode loper uit. Ik passeer de lange rij, zoen de aansteller op plateauzolen voor de deur en mag direct doorlopen. Binnen heeft hip Amsterdam zich verzameld. Lange, dunne, mooie meisjes in kleine outfitjes en afgetrainde jongens draaien om elkaar heen. Ik zie veel meiden uit de modellenwereld, fotografen en andere mensen met wie ik regelmatig werk, en achter in de zaak staat een televisieploeg. Er zijn bekende Nederlanders en voetballers. Ik groet links en rechts en flirt een beetje met een donkere, atletische jongen die tegen de bar geleund staat.

'Hé Lie, lieverd! Waar heb je gezeten?' Opeens kijk ik in de blije blauwe ogen van mijn beste vriendin Manon. 'Wat een geweldige top heb je aan!' Ze geeft me drie dikke zoenen. Manon is een schat. En het eerste normale wezen dat ik in dagen ontmoet. Een verademing na een week vol hysterische stylisten, modellen die volledig in zichzelf opgaan, arrogante *make-up artists* en geile fotografen.

'Donderdag Marokko, zaterdag Bonaire, dinsdag Barcelona, woensdag New York...' som ik op.

'Sjzus, Lie, wat een schema. Hoe voel je je?'

'Alsof er een bus over me heen gereden is. Kom, ik kan wel een borrel gebruiken!' Ik pak Manon bij haar hand, trek haar tussen de mooie mensen door naar de bar en bestel twee cocktails. Na een flinke slok trekt eindelijk de waas in mijn hoofd op en krijg ik helderder zicht op de omgeving. Dat komt niet door de drank, maar door mijn vriendin. Ze heeft zoals altijd een rustgevende uitwerking op me. Ze is *down to earth*.

‘Volgens mij zit je er een beetje doorheen, of niet?’ Manon kent me door en door. Zij is de enige die precies weet hoe rot ik me de afgelopen maanden gevoeld heb. Aan haar durf ik alles te vertellen, want als zij naar je luistert, lijkt het bijna of ze haar armen om je heen slaat en zachtjes over je hoofd aait. Veilig als bij je moeder op schoot. Dit jaar worden we allebei vijftientig. En we kennen elkaar bijna net zo lang. Ze is de enige die me Lie noemt. Omdat Leslie zo moeilijk uitspreken is voor kindjes die net beginnen te brabbelen.

Ze geeft me een por. ‘Nou, waar zit je met je gedachten?’

‘Bij de Creep. Ik heb van hem gedroomd. Sjezus, Manon, hij is nog steeds niet uit mijn systeem.’

‘Lie, het is pas een jaar geleden. Natuurlijk zit hij daar nog! Het duurt echt langer om dat te verwerken. Hij heeft je fucking lens gemept! Gun jezelf wat tijd om te herstellen.’

‘Weet je, je hebt vast gelijk, maar ik heb er genoeg van. Ik wil gewoon genieten. Ik heb alles waar ik altijd van gedroomd heb en het doet me geen bal. En daar baal ik van.’ Ik krijg er een brok van in mijn keel. Manon slaat haar armen even om me heen en geeft me een knuffel. ‘Komt wel goed, liefje. Morgen is alles weer anders.’

Ik maak me los voor ik echt emotioneel word. ‘Het gaat wel, hoor. Hoe is het met jou?’

Manon draait haar ogen omhoog. ‘Pfff... Druk! Niet normaal! We zijn bezig met een gigantische campagne. De directie wil Philips in de top drie hebben in Amerika. Binnen vijf jaar. Drie keer raden wie dat mag regelen?’

‘Jee, Manon, wat een klus!’

‘Ja, nogal. Maar ik had vorige week een enorme brainwave. Geweldig! Gisteren heb ik gepresenteerd. Iedereen was laaiend enthousiast.’

Ik lach. ‘Ik had niet anders verwacht.’ Manon heeft megaveel talent. Toen ze afstudeerde werd ze direct gerekruteerd voor het Young Potential Program van Philips en inmiddels draait ze mee met de grote marketingjongens.

De dj begint los te komen. Hij drijft de beat op. De vloer stroomt vol en de mensenmassa begint te deinen. ‘Ga je mee dansen?’ vraag ik

Manon. Ik wil even alles loslaten: de hectische week, Glenn en het verdrietige gevoel dat me net weer heeft overvallen. Dansen helpt. Daar word ik altijd licht van. Ik heb niet lang nodig om me over te geven aan de muziek. Hij draait precies mijn ritme. Mijn lichaam beweegt en ik merk dat ik begin te zweven. De mensen om me heen zijn heel ver weg. ‘Ik ga naar de wc, ben zo terug,’ hoor ik Manon van een afstand zeggen. Ik voel me gewichtloos, alsof ik vlieg.

‘Aarde aan schoonheid, aarde aan schoonheid! Hoort u mij?’ Als ik opkijk, staat er een adembenemend mooie man voor me. Hij lacht.

Wow. Wat een lekker ding. Hij is lang, slank en getraind en heeft prachtige, grote, zachtbruine ogen. Zijn donkere, halflange haar is naar achter gekamd. Hij is goed gekleed in een wit overhemd met daaroverheen een colbert, en een donkere spijkerbroek met mooie leren riem. Zijn blote voeten zijn gestoken in Italiaanse instappers. Om zijn pols draagt hij een goed horloge.

‘Wat ben jij ontzettend mooi!’ zegt hij tegen me. ‘Helemaal als je zo opgaat in jezelf.’

Jezus, wat glad! Maar ik smelt van de glimlach waarmee hij me aankijkt: als zijn mooie, volle lippen omkrullen, verschijnt er een grappig kuiltje in zijn linkerwang. Ik probeer terug te lachen, wat niet helemaal lukt omdat ik in die vage trance zit. ‘Sorry, ik zat even in mijn eigen wereld. Sta je daar al lang te loeren?’

‘Ik zou het niet weten. Het kan een minuut zijn of al uren. Je hebt me betoverd.’

‘Ja, tuurlijk, en zo meteen moet ik je wakker kussen.’

‘Nee, sorry, dat zal niet gaan. Ik heb ook mijn normen en waarden. Ik laat me nooit zoenen door meisjes die ik niet ken.’

‘En als ze je behekst hebben?’

‘Dan al helemaal niet. Levensgevaarlijk.’

Wat een charmante man! Mooi, gevat en – wat een genot – niet opdringerig.

‘Waar zijn mijn manieren... Laat ik me voorstellen: Laurens de Souza.’ Zijn hand is prettig koel. ‘Aangenaam kennis met je te maken, schoonheid.’

‘Leslie de Clerck. Het genoegen is geheel wederzijds.’ Ik geef hem

een zwoele glimlach. Iets langer dan nodig is hou ik zijn hand vast.

‘Een tweede regel die ik heel serieus moet nemen, is dat ik klokslag twaalf uur moet verdwijnen. En dat is over precies twee minuten.’

Shit. Gaat hij er nu al vandoor? Dat meent hij niet!

‘Maar ik beseft dat het nogal lomp is om een dame van jouw kaliber achter te laten zonder haar ook maar één drankje te hebben aangeboden. Dus misschien kan ik het een andere keer goedmaken? Mag ik je bellen?’

Ik aarzel heel even. Heb ik daar zin in? Ik heb nog geen drie minuten met hem gepraat. Maar dan spreek ik mezelf streng toe. *Joehoe. Leslie! Wakker worden! Je wordt uit gevraagd door een waanzinnig mooie man! Ben je in de war? Of wacht je op de jackpot?*

Laurens slaat mijn nummer op in zijn mobiel, geeft me zijn kaartje en daarna een zachte handkus en verdwijnt zonder omkijken, door de dansende menigte richting de uitgang. Ik draai zijn visitekaartje om en lees: Laurens de Suza Landré, Senior Business Consultant. En daaronder: FX Investment Services.

Klinkt duur. Die heeft het voor elkaar.

‘Wat sta jij daar nou glazig voor je uit te staren?’ vraagt Manon. Ze steekt me een nieuwe cocktail toe.

‘Zo raar... begint er net opeens een man tegen me te praten, echt een superlekker ding, en twee seconden later is hij alweer verdwenen. Met mijn telefoonnummer in zijn zak.’

Manon grijnst breed. ‘Dat vind ik knap! Dat hem dat gelukt is. Bij jou.’

‘Dat bedoel ik. Volgens mij heb ik me nog nooit zo snel laten inpalmen.’ Maar ik kan er niet heel lang bij stilstaan. Twee stevige armen grijpen me van achter beet en tillen me hoog de lucht in.

‘Hé lieve nicht! Heb ik je eindelijk gevonden!’ Als ik weer op de grond sta, krijg ik een natte zoen op mijn wang.

‘Thijs! Schat!’ Ik draai me om en omhels mijn neefje. ‘Wat goed je te zien. Ik heb je gemist!’

Thijs kijkt me met glinsterende ogen aan. ‘Hé, ik zit gewoon hier, hoor. Moet jij maar niet zo vaak weggaan.’